



PREDSJEDNIŠTVO MEĐUNARODNOG VIJEĆA OFS-a

PROJEKT TRAJNE FORMACIJE

MJESEČNA TEMA

SRPANJ 2012. – GODINA 3. – Br. 31

SPECIFIČAN POZIV ZA ODREĐENO POSLANJE

Predavanje Benedetta Lina, OFS

Temu pripremila skupina MVOFS-a za trajnu formaciju

Ewald Kreuzer, OFS, koordinator

fra Amando Trujillo Cano, TOR

Doug Clorey, OFS

UVOD

Tijekom prvih šest mjeseci 2012., mjesečne teme bile su usmjerene na središnje predavanje Generalnoga kapitula iz 2011. “*Evangelizirani da bi evangelizirali*” koje je održao fra Fernando Ventura, OFMCap, u Sao Paulu, Brazil. Tijekom drugoga dijela 2012. godine, od srpnja do prosinca, naglasak mjesečnih tema bit će na podtemi Generalnoga kapitula: “*Specifičan poziv za određeno poslanje*” koje je održao Benedetto Lino, OFS.



O PREDAVAČU

Benedetto Lino, OFS, član je Predsjedništva Međunarodnoga vijeća OFS-a za talijansko jezično područje. Živi u Rimu i koordinator je projekta Tečaja početne formacije odgovornih za formaciju i priručnika za formaciju uz taj tečaj. Važno je napomenuti da su dva posljednja generalna kapitula odlučila da je formacija prvi na popisu prioriteta Reda. Benedetto Lino putuje diljem svijeta kako bi održavao radionice i seminare za formaciju.

SADRŽAJ

Donosimo kratak pregled sadržaja tema za narednih šest mjeseci. Svako mjesno bratstvo slobodno je obrađivati pojedine naslove kada to ono odluči.

1. Poziv i poslanje – od “biti” prema “činiti” (srpanj)

“*Evangelizirani da bi evangelizirali*” i “*Poziv i poslanje*” dvije su usko povezane teme, i, u određenom smislu, one su jednostavno dva načina da se izrekne isto.

2. Specifičnost našega poziva (kolovoz)

Naš *specifičan* poziv je biti franjevac i svjetovnjak, i, u tom je smislu izravno povezan s Franjom iz Asiza i njegovim pozivom. Stoga se moramo okrenuti Franji i početi od njega ako želimo razumjeti naš vlastiti *specifičan* poziv.

3. Nasljednici njegova poslanja (rujan)

Mi smo, poput sv. Franje, pozvani ispuniti njegov poseban zadatak da budemo *znak*, biti *sigurna* referentna točka za življenje kršćanstva u punini, 100%, bez ograničavanja samo na naš Red, ili obitelj, ili Crkvu. Pozvani smo biti cjeloviti kršćani, poput sv. Franje.

4. Naše poslanje: poslanje Crkve (listopad)

“*Franjo, popravi moju kuću*” znači popraviti cijelu kuću, ne samo jedan njezin dio. Naše Pravilo počinje opisom naravi našega poslanja: “... *uprisutniti karizmu zajedničkoga Serafskog oca u životu i poslanju Crkve.*” A poslanje Crkve je evangelizirati.

5. Franjevački svjetovni red – pravi Red (studeni)

“... vi ste također i ‘Red’, kako reče papa Pio XII.: *laički red, ali pravi red*”; također, već je Benedikt XV. govorio o “*Ordo veri nominis*” (pravom Redu). Ovaj stari, srednjovjekovni izraz “Red”, izražava našu intimnu pripadnost velikoj Franjevačkoj obitelji.

6. Sažetak (prosinac)

POZIV I POSLANJE – OD “BITI” PREMA “ČINITI”

Poziv: pozvani da budemo evangelizirani

Poslanje: pozvani da evangeliziramo

“*Evangelizirani da bi evangelizirali*” i “*Poziv i poslanje*” dvije su usko povezane teme, i, u određenom smislu, one su jednostavno dva načina da se izrekne isto. Pogledajmo razloge za to.

Poziv je poziv od Boga da *budemo* ono što je on planirao za nas. Bog nas je stvorio na svoju sliku i sličnima Njegovu Sinu, Gospodinu Isusu. Bog nas je *pozvao da budemo* slični Isusu, “savršenom čovjeku”.

Evangelje je *objava Krista*, njegovo potpuno otkrivanje. Dakle, svatko tko je u potpunosti odgovorio na Božji poziv i krenuo putem suobličenja Isusu, dopustio je da ga se evangelizira. To je najdublje značenje pojma *biti evangeliziran*.

Od “biti” prema “činiti”

Iz našega “*biti*” proizlazi “*činiti*”, proizlazi naše *poslanje*. Temeljno poslanje svakoga tko je krenuo putem suobličenja Kristu jedino može biti *naviještanje Krista*, prenošenje drugima važnosti Božje ljubavi koju smo mi sami otkrili i koja je promijenila naše živote. To je duboko značenje izraza “*evangelizirati*”: predstaviti Krista, usuditi se svjedočiti Ga, učiniti ga prisutnim po našim životima i naviještanju.¹

Sada dolazimo na temu koju je potrebno razraditi: specifičan poziv za određeno poslanje.

JE LI NAŠ POZIV SPECIFIČAN?



Kada sam dobio ovu temu, dugo sam razmišljao o ova dva pridjeva: *specifičan* i *osobit*. Najprije sam proučio naše dokumente: *Pravilo, Generalne konstitucije i Obrednik*.

Riječ *poziv*, praćena pridjevom *specifičan*, pojavljuje se samo jednom, u čl 2,1 *Generalnih konstitucija*, dok se riječ *poslanje*, praćena pridjevom *određeno*, ne može nigdje pronaći. Pogledajmo stoga ovaj jedini stavak: “*Poziv svjetovnih franjevaca je specifičan poziv koji oblikuje život i apostolsko djelovanje njegovih članova. Stoga mu ne mogu pripadati oni koji su trajnom obvezom vezani uz drugu redovničku obitelj ili uz neku ustanovu posvećenoga života.*”

Tvrđnje sadržane u ovome članku iznimno su značajne. One kažu, zapravo, da ovaj specifični poziv **oblikuje** (standardno izdanje na talijanskom jeziku koristi riječ *u-obličuje*, daje oblik *iznutra*) **život** (*biti*) i **apostolsko djelovanje** (*činiti*, poslanje) svojih članova. Članak potom ustvrđuje da je promjena do koje je doveo taj poziv, kada se on prihvati i živi, takav da nitko ne može u svome životu imati neki drugi oblik posvećenja. Dakle, ako je naš poziv izvorno franjevački, sav naš život mora imati ovaj jedinstveni oblik: franjevački i svjetovni.

Smatram važnim naglasiti da je djelatni subjekt *poziv*, a ne mi. Doista, nismo mi ti koji dajemo oblik (*u-obličujemo*) nas same; poziv je taj koji djeluje na nas. Bog sam (kao i uvijek) je taj koji preuzima inicijativu i preobražava nas.

¹ “... neka postanu svjedoci i oruđe njezina poslanja među ljudima, naviještajući Krista životom i riječima.” (*Pravilo OFS-a*, 6)
“Neka, dakle, *navještaj Isusa*, što je Evangelje nade, bude *tvoja dika i tvoj smisao postojanja*.” (bl. Ivan Pavao II., *Ecclesia in Europa*, 45)

“Svatko je, dakle, pozvan “propovijedati” Isusa i vjeru u njega u svakoj okolnosti; “privlačiti” druge vjeri oblicima osobnoga, obiteljskoga, profesionalnoga i zajedničkog života, koji odražavaju Evangelje; “zračiti” oko sebe radost, ljubav i nadu, da bi mnogi, videći naša dobra djela, slavili Oca koji je na nebesima (usp. Mt 5,16) te bili “zaraženi” i osvojeni; postati “kvasac” koji preobražava i iznutra nadahnjuje svaki kulturni izričaj.” (*Ecclesia in Europa*, 48)

Dok je to jedina referenca vezana uz *specifičnu* narav, čini se da je ujedno i odlučujuća, iako ne objašnjava u potpunosti narav ove *specifičnosti*. Bitno je stoga da razumijemo narav ovoga *specifičnoga* poziva. Ipak, prije nego razmotrimo ovaj za nas odlučujući aspekt, trebamo se osvrnuti na *poziv* u njegovu potpunom i sveobuhvatnom značenju. Vrlo često se, zapravo, pojam *poziva* i onoga što iz njega slijedi ne razumije dobro, čak se zanemaruje ili banalizira.

TEMELJNI POZIV

Iznad i povrh bilo kojeg specifičnog poziva postoji **temeljni poziv** koji je u korijenu našega samoga postojanja i koji se proteže na svako stvorenje. To je Božji poziv na svetost, poziv dati Mu dobrodošlicu u Kristu, dopustiti samima sebi da nas “oblikuje” Duh Sveti, kako bismo se ponovo sjedinili s Ocem i imali udjela u životu s Bogom. Iz ovoga temeljnog poziva proizlaze i o njemu ovise svi drugi *specifični pozivi*.

Naš odgovor na ovaj poziv i njegovo najpotpunije ostvarenje omogućuje nam da postignemo uvjete za kršćansku savršenost: ovo je poziv svih *običnih* kršćana. Ovdje *običan* zasigurno nije izraz koji umanjuje jer Božje *obično* je *svetost*. Stoga, ako uspijemo u potpunosti ostvariti naš temeljni poziv, ne bismo trebali tražiti nikakvu daljnju specifikaciju kako bismo ispunili Božji plan za nas.

Svaki poziv je poziv na *biti* i *činiti*, i ti neodvojivi aspekti jedan drugoga određuju. *Biti* je potpuno sadržano u temeljnom pozivu. *Činiti* (poslanje) izvire iz ovoga *biti* i u određenom smislu određuje njegovu *specifičnu narav*.²

Temeljni poziv, uzimajući Krista za svoj uzor, odgovara **odricanju od vlastitoga postojanja kako bi se služilo sveopćem spasenju**. To znači postati Božje vlasništvo. To znači da nam je povjerio sudjelovanje u spasenju svijeta, kako bismo bili iskorišteni i potrošeni u procesu toga otkupljenja. Svaki poziv je prije svega osoban (*biti*) kako bi (nastajući iz osobnoga “da” Bogu) osoba poslužila određenoj svrsi (*činiti u korist čega*).³

Jasno je, stoga, da ne možemo govoriti, a još manje živjeti, *specifičan poziv* bez razumijevanja, prihvaćanja i ostvarenja temeljnog poziva. **Da bi se bilo franjevcem, najprije treba biti kršćaninom, a ne obrnuto.**

JE LI BITNO DA NAŠ POZIV BUDE SPECIFIČAN? POTREBNA POJAŠNJENJA

Bez sumnje, naš poziv je *specifičan*. Doista, mi nismo isusovci, dominikanci, karmelićani ili članovi Pokreta fokolara ili bilo kojega drugoga pokreta. Pa ipak... jesmo li zaista uvjereni da trebamo biti nešto *drugo od samo biti kršćanin*? Zar nam biti *samo* kršćaninom ne daje dovoljno *duhovnosti* kako bismo bili sveti, kako bismo u potpunosti ostvarili naše mogućnosti? Sigurno da nam daje!



Ovo je teško pitanje za raspravljanje onima koji su naviknuli živjeti u kontekstu bezbrojnih vjerskih “etiketa” čiji smo dio. U određenom smislu, naviknuli smo razmišljati da, ako ne pripadamo *nečemu*, nismo ništa! Gotovo kao da pripadanje *samo* Kristu i Crkvi nije dovoljno!

Sigurno su svi crkveni pokreti nastali po Božjem nadahnuću. On ih stvara u providonosnom odgovoru na određenu potrebu Crkve i svijeta.

Često se, međutim, nakon početne faze pokreti smire, kristaliziraju i možda izgube doticaj sa svojim izvornim nadahnućem. Mogu na kraju završiti živeći u izolaciji usmjerenoj samo na sebe, stvarajući granice i često bilježeći razlike, hvaleći se, s vremenom, neosnovanom nadmoći i samodostatnošću itd. Tada, u toj slobodi Duha, koja nas potiče da budemo otvoreni prema svakomu i svačemu, dolazi do potrebe za specifičnošću, za još zamjetnijom potragom za stvarnim ili pretpostavljenim posebnostima koje, u stvarnosti, izoliraju pokrete u još većim ograničenjima. Odvajaju se od ostalih uz rizik da postanu *farizeji*

² usp. *Generalne konstitucije OFS-a* 100,3.

³ Hans Urs von Balthasar, *Vocazione*, Izd. Rogate, str. 23., 2002.

(odvojeni) današnjice. Za mnoge institute i pokrete ovo je stvarni rizik ili današnja stvarnost. Niti mi, a niti naša braća i sestre iz Franjevačke obitelji, nismo imuni na to.

Željati biti *različit pod svaku cijenu* nije dobro niti za Crkvu niti za nas. Umjesto toga, nužno je i hitno ponovno otkriti ljepotu biti kršćaninom – *jednostavno* kršćaninom.

“*Zašto je tako teško nasljedovati Evandjelje?*”, netko je upitao u nedavnom talijanskom serijalu o sv. Filipu Neriju. Svečev odgovor je razoružavajući u svojoj apsolutnoj istini: “*Zato što je jednostavno!*” Naviknuti smo na složenost i to često stoji na putu shvaćanja i prihvaćanja *ljepote Božje jednostavnosti*, kao što je to Franjo činio.

Često osjećam određenu nelagodu kada čitam neke knjige ili slušam predavanja koja se trude objasniti naše duboke razlike u odnosu na druge, naše “specifične karakteristike”, za koje, kada se pogleda izblize, ispada da nisu ništa drugo doli ono što je Isus tražio od svih, bez razlike.

Kada pitam svoju braću i sestre: *Po čemu smo drukčiji od drugih kršćana? Što karakterizira nas franjevce?*, najprije se pojavi zbunjenost. Potom dolaze uobičajeni odgovori: poniznost (koje nam često manjka, iako o njoj dosta pričamo); siromaštvo (zapravo mnogi od nas su siromašni, iako ne uvijek po vlastitom izboru), malenost (koncept često sveden na puku teoriju i za koji ponekad smatram da vrlo malo franjevaca još uvijek vjeruje u njega); i tako dalje. Potom, kada pitam: *Ali, zar ne bi svaki kršćanin trebao to činiti?*, tišina je zaglušujuća.

Franjin poziv bio je jednostavno biti kršćaninom. On nikada nije tražio nijedan drugi *opis* osim onoga da bude potpuno i u cijelosti kršćanin. Mi, također, trebamo shvatiti da biti njegovim učenicima znači biti *jednostavno i samo kršćanin*, kao što je i on bio.

PITANJA ZA PROMIŠLJANJE I RASPRAVU U BRATSTVU:

- 1) Raspravite kako živite svoj “temeljni poziv”, osobno i kao bratstvo.
- 2) Kako biste opisali specifičan poziv OFS-a i svakog pojedinog svjetovnog franjevca? (*Generalne konstitucije Franjevačkoga svjetovnog reda*, čl. 2-3)
- 3) Jesmo li mi, svjetovni franjevci, drukčiji od drugih kršćana? Ako jesmo, na koji način? Ako nismo, zašto nismo?